

Anımsayın, Hiç Unutmayın

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Yar. 9:8-17; Say. 4:32-39; Va. 14:12; Yas. 4:9, 23; Yas. 6:7; Yas. 8:7-18; Ef. 2:8-13.

HATIRLAMA METNİ: “Tanrınız RAB’bi çölde nasıl kızdırdığınızı anımsayın, hiç unutmayın. Mısır’dan çıktığımız günden buraya varıncaya dek, RAB’be sürekli karşı geldiniz” (Yasa’nın Tekrarı 9:7).

Tüm Kutsal Kitap boyunca önümüze iki sözcük çıkmaktadır: *hatırlamak* ve *unutmak*. Her ikisi de insani bir şeyden, zihnimizde olan bir şeyden bahsetmektedir. Her ikisi de fiildir ve zıt anlamlıdır: hatırlamak unutmamak, unutmak ise hatırlamamak anlamına gelir.

Allah, halkına sık sık onlar için tüm yaptıklarını hatırlamalarını; onlara duyduğu merhameti ve onlara karşı olan iyiliğini hatırlamalarını söyler. Eski Ahit’in büyük bölümü, peygamberlerin halka, yani İbrani halkına, Rab’in onlar için yaptıklarını unutmamalarını söylemesinden oluşmaktadır. Fakat ayrıca, en önemlisi, O’nda neye çağrıldıklarını ve bu çağrıya karşılık olarak nasıl bir halk olmaları gerektiğini unutmamaları gerekiyordu. “RAB’in işlerini anacağım, evet, geçmişteki harikalarını anacağım” (Mez. 77:11).

Bugün bizim için hem toplumsal hem de kişisel düzeyde durum farklı mı? Allah’ın bizim için yaptıklarını unutmak ne kadar kolay?

Bu hafta, Yasa’nın Tekrarı kitabında açıklandığı şekliyle Allah’ın yaşamlarımızdaki etkileşimini hatırlama ve unutmama ilkesini işleyeceğiz.

*4 Aralık Sebt Gününe hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Gök Kuşağını Anımsamak

Kutsal Kitap'ta "anımsamak" sözcüğü ilk kez Yaratılış 9. bölümde (dünya çapındaki tufandan sonra), Rab Nuh'a gökkuşağını tüm yeryüzüyle yaptığı antlaşmanın bir işareti olarak gökyüzüne koyacağını ve bir daha asla tüm dünyayı bir tufanla yok etmeyeceğini söylediğinde ortaya çıkıyor.

Yaratılış 9:8-17 ayetlerini okuyun. “Anımsamak” sözcüğü burada nasıl kullanılıyor ve buradaki kullanım şeklinden Allah’ın bizim için yaptıklarımızı nasıl hatırlamamız gerektiği konusunda ne öğrenebiliriz?

Allah’ın vaadini ve antlaşmasını hatırlatmak için elbette gökkuşağına ihtiyacı yoktur. O sadece insanların anlayabileceği şekilde konuşmuştu. Tersine, gökkuşağı biz insanların Allah’ın sözünü ve dünyayı bir daha suyla yok etmeme vaadini hatırlamamız içindir. Başka bir deyişle gökkuşağı insanların Allah’ın yaptığı bu özel antlaşmayı hatırlamalarına yardımcı olacaktı. Gökkuşağı her ortaya çıktığında, Allah’ın halkı sadece Allah’ın dünya hakkındaki, işlediği günaha dayanan hükmünü hatırlamakla kalmayacak, aynı zamanda O’nun dünyaya olan sevgisini ve onu bir daha tufana uğratmayacağı vaadini de hatırlayacaktı.

Dolayısıyla, burada hatırlama kavramının ne kadar önemli olduğunu görüyoruz: Allah’ın vaatlerini hatırlama, Allah’ın uyarılarını hatırlama, Allah’ın dünyadaki işini hatırlama.

Doğa yasalarının sürekliliğine dayanarak birçok bilim insanının dünya çapında bir tufanın hiç gerçekleşmemiş olduğunu savunduğu bugünlerde, gökyüzündeki gökkuşağı daha da önemli hale gelmektedir. Ellen G. White’in Tufan gelmeden önce de birçok insanın doğa kanunlarının sürekliliğinin dünya çapında bir tufanın meydana gelme olasılığını ortadan kaldırdığı konusunda aynı fikre sahip olduklarını yazmış olması ne kadar büyüleyicidir. O, bilge kişilerin, “doğa kanunlarının bizzat Allah’ın dahi değiştiremeyeceği kadar sağlam bir şekilde tesis edilmiş olduğunu iddia ettiklerini” yazmıştı. Bkz. *Atalar ve Peygamberler*, s. 97. Bu yüzden Tufan’dan önce, doğa kanunlarına dayanarak insanlar bunun gerçekleşemeyeceğini savunuyorlardı; Tufandan sonra ise insanlar, doğa kanunlarına dayanarak bunun asla gerçekleşmemiş olduğunu iddia ediyorlar.

Ancak Allah Kutsal Kitap’ta bize Tufan’dan bahsediyor ve sadece Tufan’ın gerçekleştiğine dair değil, aynı zamanda bir daha asla bir Tufan yapmayacağına dair vaadini gösteren bir işaret veriyor. Yani, gökkuşağının ne anlama geldiğini hatırladığımızda, Allah’ın bu güzel renklerle gökyüzünde yazılmış olan Sözü’nün doğru olduğuna dair güvenceye de sahip olmuş oluyoruz. Ve eğer bu vaatte O’nun Sözü’ne güvenebiliyorsak, neden O’nun Sözü’nün bize söylediği her şeye de güvenmeyelim?

Bir daha bir gökkuşağı gördüğünüzde Allah’ın vaatlerini düşünün. Tüm bu vaatlere güvenmeyi nasıl öğrenebiliriz?

Geçmiş Günlerle İlgili

Yasa'nın Tekrarı 4. bölümde, Rab'bin Musa aracılığıyla halkına verdiği, Tanrı'nın seçilmiş halkı olarak sahip oldukları büyük ayrıcalıklara ilişkin harika öğütleri okumuştuk. Rab onları "Mısır'da gözlerinizin önünde... denemelerle, belirtilerle, şaşılacak işlerle, savaşla, güçlü ve kudretli elle, büyük ve ürkütücü olaylarla" kurtarmıştı (*Yas. 4:34*). Başka bir deyişle, Allah sadece sizin için büyük bir şey yapmakla kalmamış, bunu sizin için ne kadar büyük şeyler yaptığını hatırlamanıza ve asla unutmamanıza yardımcı olacak şekillerde yapmıştı.

Yasa'nın Tekrarı 4:32-39 ayetlerini okuyun. Rab onlara neyi hatırlamalarını söylüyordu ve bunları hatırlamaları neden bu kadar önemliydi?

Musa halka tüm geçmişe, hatta yaratılışın kendisine bakmalarını söyleyerek, onlara tarihte kendileri için yapılan gibi bir şey yapılıp yapılmadığını soruyor. Aslında onlardan sorgulamalarını istiyor; yani, kendi başlarına araştırmalarını ve kendi yaşadıklarına benzer bir şeyin yaşanıp yaşanmadığını görmelerini istiyor. Musa onlara birkaç soru sorarak, Rab'bin onlar için ne yaptığını ve böylelikle, hayatlarındaki güçlü işleri için O'na ne kadar minnettar ve müteşekkir olmaları gerektiğini kendi başlarına anlamalarını sağlamaya çalışıyordu.

Bu işlerin en önemlisi Mısır'dan kurtuluştu ve sonra da, belki bazı yönlerden daha da şaşırtıcı olan, Sina'da onlarla konuşması ve ateşin içinden onlara sözlerini duyurması vardı.

Yasanın Tekrarı 4:40 ayetini okuyun. O halde, Musa bu sözlerden halkın Allah'ın onlar için yaptıklarına ilişkin hangi sonuca varmalarını istemişti?

Rab tüm bu şeyleri bir amaç gütmeyen yapmamıştı. Onlarla yaptığı antlaşmaya uyup üzerine düşen yükümlülüğü yerine getirerek, halkını kurtarmıştı. Mısır'dan kurtarılmışlardı ve Vaat Edilmiş Ülke'ye girmek üzereydiler. Allah Kendi payına düşeni yapmıştı, şimdi de onlar kendi paylarına düşeni yapmaya, yani itaat etmeye çağırıyorlardı.

Bu örnek Yeni Ahit'te ifade edilen kurtuluş planını nasıl yansıtıyor? İsa bizim için ne yaptı ve bizim için yaptıklarına nasıl karşılık vermemiz gerekiyor? (bkz. Va. 14:12.)

Unutmamaya... Dikkat Edin

Yasa'nın Tekrarı 4:9, 23 ayetlerini okuyun. Rab burada onlara ne yapmalarını söylüyor ve bu öğüt ulus için neden bu kadar önemli?

Bu iki ayette de baskın olan aynı iki fiildir: "Dikkat etmek" ve "unutmak." Rab'bin onlara söylediği şuydu: *Dikkat edin ki unutmayasınız.* Yani, Rab'bin sizin için ne yaptığını da sizinle yaptığı antlaşmayı da unutmayın.

"Dikkat etmek" fiili (Yasa'nın Tekrarı 4: 9 ayetinde farklı bir biçimde de kullanılmış ve "kendini sakın" diye tercüme edilmiştir), tüm Eski Ahit boyunca kullanılmıştır ve "tutmak", "gözetmek" "saklamak" veya "korumak" manasına gelmektedir. Kutsal Yazı'da ilk olarak karşımıza çıktığı yerin, günahattan bile önce, Rab'bin Âdem'e vermiş olduğu bahçeye "bakmasını" söylerken olması ilginçtir. (bkz. Yar. 2:15).

Şimdiyse Rab insanların her birine ayrı ayrı (buradaki fiil tekildir), unutmamak için dikkat etmelerini söylüyor. Buradaki, hafızada tutma anlamında "unutma" değil de (zamanla ve gelecek yeni nesillerde bu da olacak olsa da), daha çok sözleşme yükümlülükleri konusunda gevşek olma anlamındadır. Yani, kim oldukları ve bunun Allah karşısında, diğer İbraniler karşısında, aralarındaki yabancıların karşısında ve çevrelerindeki uluslar karşısında nasıl yaşayacakları konusunda ne anlama geldiğine dikkat etmeleri gerekiyordu.

Yasa'nın Tekrarı 4:9 ayetini tekrar okuyun (ayrıca bkz. Yas. 6:7 ve Yas. 11:19), fakat çocuklarını ve torunlarını eğitmekle ilgili olan son bölüme odaklanın. Bunun unutmamalarına yardımcı olmakla ilgisi nedir?

Musa'nın onlara unutmayın, bunları "aklınızdan çıkarma[mayın]" demesinden hemen sonra bunları gelecek nesillere ve sonraki nesillere öğretmelerini söylemesi bir tesadüf değildir. Bunun sebebi sadece çocuklarının bunları duymalarının gerekli olması değil, belki de daha önemlisi, Allah'ın onlar için yaptıklarının öykülerinin tekrar tekrar anlatılmasıyla, halkın bu şeylerin ne olduğunu asla unutmayacak olmasıydı. Sonuçta Rab'bin seçilmiş halkı için neler yaptığına dair bilgisi korumanın daha iyi bir yolu olabilir mi?

Başka insanlara Rab'le olan deneyiminizi anlatmak sadece onlara değil, kendinize de nasıl bir fayda sağladı? Allah'ın rehberliğini anlatmak, O'nun rehberliklerini unutmamanıza nasıl yardım etti?

Yiyip Doyunca

Yedinci Gün Adventistleri® Genel Konferansı'nda 34 yıl çalışmış olan eski bir kilise önderi, yıllar önce karısıyla birlikte bir havalimanına indiklerinde bir parça bavullarını nasıl kaybettiklerine dair anısını anlatmaya başladı. “Tam orada,” dedi, “bagaj taşıma bandının yanında ve herkesin önünde dizlerimizin üzerine çöküp dua ederek Rab'den kayıp valizimizi bize geri getirmesini dile-dik.” Sonra, “yıllar sonra aynı şey oldu” dedi: Uçaktan inmishler fakat bir parça bavulları inmemiş. Sonra ne olduğunu anlattı. “Merak etme,” demiş karısına, “sigorta bunu karşılayacak.”

Bu hikâyeyi aklınızda tutarak 8:7–18 ayetlerini okuyun. Rab burada halkına hangi uyarıda bulunuyor ve bu bugün bizim için de ne anlama gelmelidir?

Rab'be sadık olmalarının onlara ne getireceğine bakın. Sadece harika ve zengin bir ülkeyi, “sıkıntısız ekmeğe yiyebilecekleri, hiçbir şeye gereksinim duymayacakları bir ülkeyi” (bkz. Yas. 8:9) mülk edinmekle kalmayacak, aynı zamanda o topraklarda fazlasıyla bereketleneceklerdi: Sığırlar, davarlar, altın, gümüş ve güzel evler. Yani, onlara bu hayatın sunduğu tüm maddi rahatlıklar verilecekti.

Peki ya sonra? Zenginliğe ve fiziksel refaha her seferinde eşlik eden tehlikeyle karşı karşıya kalacaklardı, yani, onlara “bu serveti toplama yeteneğini verenin” (Yas. 8:18) sadece Rab olduğunu unutacaklardı.

Belki ilk başta değil, ama yıllar geçtikçe ve ihtiyaç duydukları tüm maddi rahatlığa sahip olduklarında, geçmişlerini, Rab'bin onları “o geniş ve korkunç çölden” (Yas. 1:19) nasıl geçirdiğini unutacaklar ve aslında bu kadar başarılı olmalarını sağlayan şeyin kendi zekaları ve yetenekleri olduğunu düşüneceklerdi.

Bu açık biçimde Rab'bin onları yapmamaları için uyardığı şeydi (ve ne yazık ki, özellikle sonraki peygamberleri okurken görüyoruz ki, tam olarak böyle oldu).

Bu sebeple, bu refahın ortasında Musa onlara, bunu onlar için yapanın yalnızca Rab olduğunu hatırlamalarını ve onlara verdiği maddi nimetlerle aldanmamalarını söylüyor. Yüzyıllar sonra, İsa'nın Kendisi de tohum benzetmesinde “zenginliğin aldatıcılığı” (Mar. 4:19) konusunda uyarıda bulunmuştu.

Burada ne kadar paraya ve maddi varlığa sahip olursak olalım, hepimiz topraktaki bir çukuru bekleyen et ve kandan ibaretiz. Servet bizi yerdeki o çukurdan kurtarabilecek tek Kişi'ye olan ihtiyacımızı unutmamıza neden olabileceği için, bu durum bize servetin getirdiği tehlikeler hakkında ne söylemelidir?

Köle Olduğunu Anımsa

Yasa'nın Tekrarı 5:15; Yasa'nın Tekrarı 6:12; Yasa'nın Tekrarı 15:15; Yasa'nın Tekrarı 16:3, 12 ve Yasa'nın Tekrarı 24:18, 22 ayetlerini okuyun. Rab özellikle neyi asla unutmamalarını istiyor ve neden?

Gördüğümüz üzere, tüm Eski Ahit boyunca Rab sürekli olarak halka Çıkış'ı, Allah tarafından Mısır'dan mucizevi bir şekilde kurtarılmalarını hatırlatıyor. İbadet eden Yahudiler, günümüze kadar binlerce yıldır Rab'bin onlar için yapmış olduğu şeyin bir anması olan Fısh kutlamasını yerine getirirler. "RAB'bin size söz verdiği topraklara girdiğiniz zaman bu töreye uyacaksınız. Çocuklarınız size, 'Bu törenin anlamı nedir?' diye sorduklarında, 'Bu RAB'bin Fısh kurbanıdır' diyeceksiniz, 'Çünkü RAB Mısırlılar'ı öldürürken evlerimizin üzerinden geçerek bizi bağışladı' " (*Çık. 12:25–27*).

Günümüz kilisesi için Fısh, bize Mesih'te sunulan kurtuluşun bir simgesidir: "Çünkü Fısh kuzumuz Mesih kurban edildi" (*1Ko. 5:7*).

Efesliler 2:8-13 ayetlerini okuyun. Bu Uluslardan olan imanlılara neyi hatırlamaları söyleniyor? Yasa'nın Tekrarı kitabına İbranilere hatırlamaları söylenenlerle nasıl bir benzerlik gösteriyor?

Pavlus bu insanların, Allah'ın Mesih'te onlar için ne yaptığını, onları neyden kurtardığını ve Allah'ın onlara merhamet etmesi sayesinde şimdi nelere sahip olduklarını hatırlamalarını istiyordu. İsraililerde olduğu gibi, onların Allah'ın övgüsünü kazanmalarını sağlayacak hiçbir şeyleri yoktu. Tersine, onları Mesih İsa'da oldukları kişiye dönüştüren, "vaade dayanan antlaşmalara yabancı" olmalarına rağmen onlara verilen Allah'ın lütfuydu.

Çöldeki Yahudiler için, Efes'teki Hristiyanlar veya dünyanın herhangi bir yerindeki Yedinci Gün Adventistleri için, Allah'ın Mesih'te bizim için yaptığını hatırlamak ve asla unutmamak son derece önemlidir. Öyleyse şu sözler boşuna değil: "Mesih'in yaşamını tasavvur etmek için her gün düşünceli bir saat geçirmemiz iyi olur. Nokta nokta ele almalı ve hayal gücünün her sahneyi, özellikle de kapanışları kavramasına izin vermeliyiz. Bu şekilde O'nun bizim için yaptığı büyük fedakarlığın üzerinde durduğumuzda, O'na olan güvenimiz daha devamlı hale gelecek, sevgimiz hızlanacak ve O'nun Ruhu ile daha derinden doldurulacağız."—Ellen G. White, *Çağların Arzusu*, s. 83.

EK ÇALIŞMA: “Allah’ın insanlarla Kendisi arasındaki antlaşmasının işareti olarak bulutlara güzel gökkuşağını koymakla gösterdiği tenezzül ve hata yapan yaratıklarına karşı merhameti ne harikadır! Rab, yaya baktığında Kendi ahdini hatırlayacağını bildiriyor. Bu O’nun unutulabileceğini ima etmiyor; ancak Kendisini daha iyi anlayabilmemiz için O bizimle kendi dilimizde konuşuyor. Allah’ın amacı, gelecek nesillerin çocukları göklerde boyulu boyunca uzanan görkemli kemerin anlamını sorduklarında anne–babalarının tufan öyküsünü anlatmaları ve onlara Yüceler Yücesi’nin yayı eğerek suların bir daha asla taşarak tüm yeryüzünü kaplamayacaklarının güvencesi olarak bulutlara yerleştirdiğini söylemeleriydi. Böylece nesilden nesile insan için ilahî sevgiye tanıklıkta bulunacak ve onun Allah’a güvenini sağlamlaştıracaktı.”—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s 107.

Hristiyanlığın kuruluşundan bu yana, bugün dünyanın bazı ülkelerindeki kilisenin sahip olduğu zenginliğe ve beden rahatlığına sahip bir kilise hiç olmamıştır. Soru şudur: Ne pahasına? Böyle bir zenginlik kesinlikle bizim maneviyatımızı etkileyecektir, hem de olumsuz yönde. Bu nasıl olabilir? Zenginlik ve maddi bolluk ne zamandan beri Hristiyan erdemleri olan özveriyi ve fedakârlığı besliyor? Çoğu durumda bunun tersi gerçekleşmektedir: İnsanlar ne kadar çok şeye sahipse, o kadar kendi kendine yeter hale gelirler ve Allah’a o kadar az bağımlı olma eğiliminde olurlar. Zenginlik ve refah, ne kadar güzel olurlarsa olsunlar birçok tehlikeli manevi tuzağı da beraberinde getirirler.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Zenginlik (ki bu çok göreceli olabilir; yani ülkesinde zengin sayılmayan biri başka bir ülkede süper zengin olarak görülebilir) ve bunun maneviyatımızı nasıl etkilediği konusunu tartışın. “Parası olanların” zenginliğin yol açabileceği bazı manevi tehlikelerden kendilerini korumalarının yolları nelerdir?
- ❷ Mesih’in hayatının son anları, bunların Allah’ın bize olan sevgisi hakkında söyledikleri ve bu sevginin gerçekliğini neden asla unutmamamız gerektiği konusunda sınıfta konuşun. Allah’ın iyiliğini gösteren başka neler aklınıza geliyor ve neden bu gerçeği her zaman aklımızda tutmalıyız?
- ❸ Kutsal Kitap tufanın (ve gökkuşağının) gerçekleşmiş olduğunu söylese de, bazı bilim insanları dünya çapında bir tufan olmadığını söylüyor. Aynı şekilde Kutsal Kitap altı gün süren bir yaratılış (ve o yaratılışın hatırlanması için Yedinci Gün Sebt’i) olduğunu söylese de, bazıları altı gün süren bir yaratılışın olmadığını söylüyorlar. Bu durum, kültürün inanç üzerindeki etkisinin ne kadar güçlü ve olumsuz olabileceği konusunda bize ne söylemelidir?